

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **S. Z.**, st. příslušnost Ukrajina, bytem S., P. zast. Mgr. M. K., obecným zmocněncem, sídlem Ch. 6/1575, P. 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2014, č.j. MV-135322-3/SO/sen/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5.11.2012, č. j. OAM-28703-25/DP-2011, o zamítnutí

V prvním žalobním bodě žalobce uvádí, že postupem správních orgánů bylo porušeno ustanovení § 2 a 3 správního řádu, neboť v odvolacím řízení předložil dodatek k nájemní smlouvě, dle kterého výdaje žalobce na ubytování a služby s tím spojené činí 5.750,-Kč, závěr správních orgánů o výši výdajů žalobce za ubytování ve výši 11.5000,- Kč je tak v rozporu se skutečným stavem. Pokud měly správní orgány pochybnosti o tvrzených údajích, měly provést šetření za účelem ověření tvrzení žalobce.

V druhém žalobním bodě žalobce namítá, že důsledky žalobou napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života jsou zjevně nepřiměřené.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu plynou následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Dne 12.4.2011 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Dne 22.5.2012 žalobce předložil nájemní smlouvu ze dne 6.4.2012, jejímž předmětem bylo právo užívat byt na adrese P., P., po dobu 1.4.2012 do 31.3.2014 za nájemné ve výši 11.500,-Kč.

Dne 25.6.2012 správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby do 15 dnů odstranil vady své žádosti spočívající v nepředložení potřebných dokladů (doklad prokazující příjem, potvrzení finančního úřadu, potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení).

Rozhodnutím ze dne 5.11.2012, č. j. OAM-28703-25/DP-2011, správní orgán I. stupně dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7, § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, neboť přes výzvu neodstranil vadu žádosti spočívající v neprokázání příjmu přesahující součet částek životního minima cizince a nákladů vynakládaných na bydlení podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Dne 19.12.2011 podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že ve lhůtě k odstranění nedostatků žádosti vznikla důležitá okolnost pro posuzování jeho příjmů a to uzavření dodatku k nájemní smlouvě, dle kterého k nájemní smlouvě přistoupil další nájemce. Měsíční náklady žalobce na bydlení tak nečiní 11.500,-Kč, nýbrž 5.750,-Kč. Vzhledem k tomu, že nový nájemce, M. R., je v daném bytě hlášen k trvalému pobytu, se žalobce domníval, že tato skutečnost je správnímu orgánu známa. Dále žalobce v odvolání konstatoval, že v České republice žije několik let, neprodloužení platnosti pobytu by mělo zásadní negativní vliv na jeho život i na hospodářskou situaci jeho obchodních partnerů. Současně s odvoláním předložil dodatek ze dne 12.7.2012 k nájemní smlouvě ze dne 6.4.2012, dle kterého strany nájemní smlouvy souhlasí, aby se žalobcem „dále žil“ ve společné domácnosti M. R. Dle čl. 3 dodatku má M. R. „stejná práva a povinnosti na užívání bytu“ jako žalobce.

Dne 2.5.2013 žalobce předložil potvrzení, dle kterého hradí nájemné za ubytování na adrese S., P., ve výši 2.500,-Kč a 500,- Kč zálohu za služby spojené s užíváním předmětu nájmu.

Rozhodnutím ze dne 18.8.2014, č.j. MV-135322-3/SO/sen/2012, žalovaný zamítl odvolání žalobce jako nedůvodné, neboť dle § 82 odst. 4 správního řádu nelze přihlídnout k novým skutečnostem uvedeným po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž žalobce netvrdil, že zde byly okolnosti, které by mu v prokázání tvrzených skutečností zabránily. Dále žalovaný uvedl, že z nájemní smlouvy ve znění dodatku nevyplývá, že žalobce a další nájemce bytu hradí nájemné rovným dílem, proto nebylo možné dojít k závěru, že úhrnný měsíční příjem žalobce odpovídá požadavkům § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaný konstatoval přiměřenost důsledků rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť na území České republiky nepobývá žádný rodinný příslušník žalobce, žalobce je svobodný a neprokázal, že na území české republiky vybudoval vážné rodinné vztahy.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Soud rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce po poučení nevyjádřil nesouhlas.

Podle § 47 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců „je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; ...“.

Podle § 82 odst. 4 správního řádu „k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“ Druhá věta citovaného ustanovení se v této věci neuplatní, neboť žalobce netvrdí, že požadované podklady (dodatek nájemní smlouvy) nemohl předložit dříve, než v den podání odvolání, přičemž před vydáním prvostupňového rozhodnutí byl řádně vyzván k doplnění podkladů.

Zásada koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu vychází z toho, že správní řízení se má zásadně odehrávat před správním orgánem I. stupně. Jedná se o procesní institut, který je součástí komplexu práv a povinností účastníka řízení a povinností správního orgánu v řízení v prvním stupni. Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). V řízení zahájeném na návrh účastníka je tak tvrzení účastníka určující pro vymezení správním orgánem posuzovaného skutkového stavu, a proto je okamžik koncentrace řízení dán vydáním rozhodnutí dle § 71 odst. 2 správního řádu, tedy jeho vypravením. Smyslem ustanovení § 71 správního řádu je postavit najisto okamžik, od něhož je podobu rozhodnutí nutno považovat za konečnou a od nějž již nemůže správní orgán rozhodnutí měnit (s výjimkou zákonem upravených postupů). Je pak logické, že za tento okamžik musí být považován moment, kdy se rozhodnutí projeví navenek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134, č. 2122/2010 Sb. NSS).

Tento okamžik je hranicí koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu, proto bylo výhradně na žalobci, aby předložil dodatek k nájemní smlouvě před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť řízení bylo zahájeno na návrh žalobce. Správní orgán nebyl povinen z úřední činnosti provádět šetření o pobytu jiného cizince na shodné adrese jako žalobce a posoudit, zda shoda adresy je i shodou konkrétního bytu na dané adrese. Žalobce předložil dodatek k nájemní smlouvě teprve s odvoláním, proto žalovaný v souladu se zásadou koncentrace řízení k podkladům předloženým po vydání prvostupňového rozhodnutí nepřihlédl. Rozhodným stavem pro posouzení žádosti žalobce proto v souladu s § 3 a § 82 odst. 4 správního řádu byla zjištění vyplývající z nájemní smlouvy ze dne 6.4.2012 a platebního výměru ze dne 21.2.2012. Obsah předložené nájemní smlouvy ze dne 6.4.2012 byl dostatečně určitý, z nájemní smlouvy byly zřejmé náklady bydlení cizince ve smyslu § 47 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyly tak dány důvodné pochybnosti o výši

nákladů žalobce za bydlení ve výši 11.500,-Kč, proto správní orgán nebyl povinen provést žalobou namítané šetření „za účelem vyvrácení tvrzení žalobce“. Prostřednictvím předložené nájemní smlouvy ze dne 6.4.2012 žalobce tvrdil, že je povinen hradit nájemné ve výši 11.500,-Kč, není proto zřejmé, jaké pochybnosti měl dle žaloby správní orgán vyvracet, jestliže vycházel striktně z tvrzení cizince dle jím předložené nájemní smlouvy. První žalobní bod soud nepovažuje za důvodný, správní orgány v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců vycházely ze zjištění, že náklady na bydlení žalobce byly ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výši 11.500,-Kč, a proto úhrnný měsíční příjem žalobce neodpovídal požadavkům § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývajícího právě z výše nákladů žalobce na bydlení.

K námitkám druhého žalobního bodu soud konstatuje, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ukládá straně žalující povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž vyplývá, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 4 Azs 149/2004-52). Nepostačí proto, vytyká-li žaloba obecně, že „rozhodnutí žalovaného nemá oporu v zákoně“ a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytyká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce byl povinen v žalobě vylicít, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 57, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č.j. 8 Azs 52/2005 - 56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42).

Konkretizace tvrzení žaloby je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení rozsahu sporu a vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro právo žalovaného se k žalobě vyjádřit. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud např. v odůvodnění rozsudku ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015 – 20, konstatoval, že „soud ... v žádném případě není povinen žalobní body domýšlet, fantazijně o nich spekulovat, resp. konstruovat namísto žalobce všechny možné zásahy do jeho veřejných subjektivních práv, jinak by porušil dispoziční zásadu, podle níž má žalobce ve svých rukou určit, proti čemu a proč žalobu podává, a tím i závazně vymezit rozsah, v němž se má soud zabývat.“

Soud má za to, že ve druhém žalobním bodě absentují tvrzení, ze kterých by bylo dostatečně zřejmé, proč žalobce považuje napadené rozhodnutí za zjevně nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. K takto obecně vymezené žalobní námitce lze pouze uvést, že správní orgány aplikovaly ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce s přihlédnutím k jeho osobním poměrům. Ze správního spisu ani z podání žalobce v soudním řízení neplynou skutečnosti, ze kterých by bylo patrné, že na území České republiky se zdržují osoby k žalobci ve vztahu rodinném nebo obdobném. Žalobce tak netvrdil, že jeho rodinné nebo soukromé poměry jsou natolik odlišné povahy od ostatních cizinců se na území České republiky zdržujících, aby důsledky žalobou napadeného rozhodnutí přesahovaly

zákonem předpokládaný zásah do života cizince, tedy opuštění území a tím i zpretrhání osobních i ekonomických vazeb na území České republiky.

Také druhý žalobní bod soud nepovažuje za důvodný, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř.s. zamítl pro nedůvodnost.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. února 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková